

HARLEQUIN®

King

EMILY MCKAY

KRÖÖSUSE
VÕLANIMEKIRJAS

023
MAI

EMILY McKAY
IN THE TYCOON'S DEBT
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

© 2009 by Emily McKaskle
© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M05209810
ISBN 978-9949-12-920-1

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Kallis lugeja!

Mul on alati teineteise taasleidmise lugude vastu nõrkus olnud. Minu üheksast raamatust neli on paaridest, kellel on olnud teismeliseeas suhe. Minu kriitiline elukaaslane Robyn DeHart aasib mind selle pärast alatihti. See paneb mind mõtlema, sest abiellusin pärast pikka ja igavat kurameerimist oma kolledžiaegse kallimaga. Meil pole olnud salaarmumisi, armuke si ega pealetükkivaid pere-liikmeid, kes meid lahku püüavad ajada.

Sellegipoolest armastan taasleidmise lugusid. Mulle meeldib neid nii lugeda kui ka kirjutada. Need ei paku mitte ainult suuri draama- ja emotsioonivõimalusi, vaid on ka... nii romantilised. Hakkasin armastusromaane lugema juba puberteedieas, ausalt öelda varemgi. Muidugi meeldisid mulle siis sellised lood, kus tark tüdruk võidab lõpuks keskkooli jalgpallimeeskonna söötja südame. Või kus hea tüdruk näeb läbi paha poisi mässumeelsest käitumisest ja kujutleb auväärset meest, kes tollest ühel päeval saab.

Selles raamatus toimisin aga veidi teisiti. Otsustasin, et tegevuse käigus vahetavad rikas tüdruk ja poiss kohad. Seekord on mässumeelne Evie. Ahjaa, puht lõbu pärast tõin sisse teemandiröövi ja reisi Kaimanisaartele. Kes siis randa ei armasta?!

Loodan, et sul on Quinni ja Evie seltsis lõbus.

Emily

*Kallile Henryle – poisile, kes pistab suhu kõik, alates
hommikuhelvestest kuni uute läikivate müntide ja juhuslikult
näppu puutunud arvutivõtmeni. Täna, et sülitasid mu
kilobaidid välja.*

Proloog

Neliteist aastat tagasi

Linnasildist polnud möödas veel kaheksat kilomeetritki, kui Evie Montgomery nägi tahavaatepeeglis puna-siniseid vilkureid. Tema kõrval istuv Quinn McCain vandus – see oli midagi, mida ta Evie juuresolekul harva tegi.

Evie kummardus BMW M3 armatuurlauale lähemale, vaatas spidomeetri näitu ja pööras pilgu Quinnile, kellega nad olid täpselt kolm tundi ja nelikümmend seitse minutit abielus olnud.

Nad olid kõik juba mitu nädalat tagasi paika pannud. Evie seitsmeteistkümnenda sünnipäeva hommikul hiilisid nad varakult kodunt välja, sõitsid kohtumajja ja lasid end lihtsa tseremoonia käigus paari panna. Kord juba abielus, ei saanud neid enam miski lahutada. Ei Evie isa vanamoodne arusaam ühiskonnaklassidest ega Quinni joodikust isa hoolimatus.

„Sa ei sõida lubatust kiiremini,“ ütles Evie. „Miks nad sul teepervele käsivad tõmmata?“

Quinni suuümbrus oli pingul, huuled kõvasti kokku surutud. Ta pigistas mõlema käega rooli, nii et sõrmenukid valged. Kuigi tegu oli Evie autoga, mille isa oli talle kuueteistkümnendaks sünnipäevaks kinkinud, oli

roolis Quinn. Justkui teeks auto hind olematuks tõsiasi, et Evie oli kingituse kätte saanud kolm nädalat pärast sünnipäeva, sest isa ei suutnud kunagi tema sünnikuupäeva meeles pidada.

Quinnil loomulikult autot polnud. Tema isale kuulus roostes Chevy, mis seisis nende elukohaks oleva haagissuvila ees tuhaplokkidel. Eelmisel kuul oli Quinnil õnnestunud nii palju raha kokku kraapida, et osta neli kasutatud rehvi Manni Autost, kus ta pärast kooli tööl käis. Ta oli Chevyt mitu nädalat putitanud, et seda töökorda saada, kuid andis alla, kui selgus, et auto vajab uut akut. Seda ei saanud Quinn aga endale lubada. Ka tol korral oli Quinn vandunud. Ta oli nii väga tahtnud kohtumajja oma autoga sõita.

Üle kõige armastas Evie Quinni juures tema jonnakat uhkust ja tõsiasja, et poiss oli peaaegu kahekümne tuhande elanikuga linnas ainus, kes nägi temas enamat kui Cyrus Montgomery tütart, ainus, kes mõistis, et Evie ihkab enamat kui elu hermeetiliselt suletud rikkuse ja täiuslikkuse maailmas.

Evie süda langes saapasäärde. „Miks nad sul teepervele käsivad tõmmata?“ küsis ta uuesti. Ta ei uskunud, et Quinnil oleks asjale mingi mõistlik selgitus, kuid lootis sellegipoolest, et poiss tuleb sellega lagedale.

Lubatud üheksakümnese tunnikiirusega alas siivselt kaheksakümmend seitse kilomeetrit tunnis sõitnud Quinn aeglustas kaheksakümne, siis seitsmekümne kilomeetri tunnis. „Võib-olla üks tagatuli ei põle?“

„Põleb küll.” Iga spidomeetriotsuti nõksatuse juures hakkas Evie süda kõvemini taguma. „Ära jää seisma,” käskis ta äkilise mõttesähvatuse ajal.

Nad sõitsid nüüd veidi üle viiekümne kilomeetri tunnis. „Ma pean.” Quinn vaatas Eviele läbitungivalt otsa. „Evie, mis toimub?”

Evie nägi vaeva, et oma alateadlikku hirmu sõnastada. „Kui peatud, juhtub midagi hullu.”

„Mis?” nõudis Quinn.

„Ma ei tea, aga see on midagi halba. Ma lihtsalt tean seda. See oli liiga lihtne. Olen kindel, et isa teeb midagi kohutavat, näiteks laseb su vahistada või midagi muud selletaolist.”

„Ma pole midagi halba teinud,” ütles Quinn loogikale toetudes. „Šerif Moroneyl pole alust mind vahistada.”

„See linn kuulub praktiliselt mu isale. Tal on kõikjal semud, kes teevad kõik, mida ta tahab.”

„See pole...”

„Seaduslik? Ei, seda see pole. See on tegelik elu.” Evie oli õppinud isa sihikindlust mitte alahindama. „Ta andis käsu meid peatada. Leida mingi ettekääne auto läbiotsimiseks. Võib-olla ta väitis, et auto ärandati. Mida iganes. Nad sokutavad süü asitõendi. Võib-olla läheb see isegi läbi.”

„Ah siis sellepärast sa muretsesidki. Sellepärast sa käisidki mulle nii tungivalt peale, et ma Chevy korda teeksin.”

Evie tahtis seda salata, kuid teda haaras paanika. *Mis siis, kui mul on õigus? Mis siis, kui nad leiavad viisi meie labus-hoidmiseks? Mis siis, kui nüüd, mil olen õnnele nii lähedal, nap-satakse see mul käest?*

„Ma ei saa vahetpidamata sõita,“ väitis Quinn vastu. Silmanähtavalt püüdis ta mingit põhjendust leida. „Mil-lalgi pean ikka peatuma.“

„Sa ei pea seda Masoni maakonnas tegema.“ Evie hääli oli trotslik. Trotslik eluaegsest võitlusest isa käs-kude-keeldude vastu. „Bensiinipaak on täis. Võid sõita Ridgemore’i ja peatuda politseimaja parklas.“

Vaevalt jõudis tüdruk seda öelda, kui vilkumine nende taga muutus eredamaks. Üle öla tagasi vaadates jõudis Evie veel näha, kuidas esimese patrullauto taha pööras teine.

Ridgemore’i oli vähemalt kahekümne minuti tee. Kui Quinn enne seda ei peatu, arvavad politseinikud, et ta põgeneb nende eest. Evie oli telerist jälitamisi näinud. Ta oli näinud, kuidas juhid autost välja kisti ja läbi peksti.

„Ma peatun nüüd,“ ütles Quinn vaikselt. „Šerif Moroney on mõistlik mees. Tunnen teda nii kaua, kui mäletan. Räägin temaga. Pealegi tuleb meil ükskord ikka teistega silmitsi seista. Sama hästi võime seda ka nüüd teha.“

„Ei, me ei pea seda tegema. Võime lihtsalt lahkuda. Pärast vahepeatust Ridgemore’is võime minna, kuhu süda soovib: Dallasesse, Los Angelesse, Londonisse – kuhu tahes.“

„Me ei saa minna ükskõik kuhu.” See oli üks Quinni ja Evie vaidlusküsimusi. „Sul on keskkool pooleli ja meil on kahe peale kakssada dollarit. Pealegi ei saa ma oma isa maha jätta.” Quinn vaatas Eviele tõsiselt otsa. „Suu-dan sinu eest hoolitseda.”

„Ma tean.” Nad olid nüüd abielus. Miski ei saa kunagi nende vahele tulla.

„Kõik läheb hästi. Oleme varsti koos.”

Täpselt sedasama rääkis Quinn igal nende kohtumisel, justkui jätaksid nad mõneks ajaks hüvasti.

„Reisime kaugele maale, kus räägitakse meile tundmatut keelt,” ütles Evie nagu ikka. See kuulus nende ilusasse unistusse. „Jooime tillukeses pargiäärses kohvikus kohvi ja tellime roogi, mille nime me ei suuda hääldada.”

„Peatume parimates hotellides,” lisas Quinn.

„Jooime kallist šampanjat.”

„Mina puistan su teemantidega üle,” ütles Quinn, lülitas suunatule sisse ja pööras teepeenrale.

„Mina aga puistan su üle armastusega,” lausus Evie vaikselt. Kogu selle aja oli tüdruku süda nii kõvasti tagunud, et rinnus oli valus. Ta palvetas, et on kõigest paranoiline.

Enne kui Quinn jõudis autoukse avada, hüppas Evie välja. „Šerif,” alustas ta, kuid mees katkestas teda, enne kui neiu jõudis protesteerima hakata.

„Hoia eemale, Evie.”

„Ei.”

Šerif vaatas Eviele karmilt otsa. Mehe huuled olid hukkamõistvalt kokku surutud. „Sinul pole sellega vähi-
matki pistmist.”

„Milles asi, söör?” küsis auto tagant välja astunud
Quinn.

„Pead minuga kaasa tulema, Quinn.”

„Miks?” küsis Evie. „Ta pole midagi teinud.”

Šerif ei heitnud Eviele pilkugi, vaid vahtis hoiatavalt
Quinni. „Meile teatati, et auto, millega sa sõitsid, on äran-
datud.”

Evie oli vapustatud. „See on minu auto,” vaidles ta
vastu. „See pole ärandatud.”

„See on sinu isa nimel, Evie. Ära tee seda raskemaks,
kui see niigi on.”

„Te ei või seda teha. Ma ei lase.” Märkamata, et üks
korralvur oli tema selja taha astunud, sirutas Evie šerifi
poole käe.

Neiu ei teadnud, kas korralvur oli lihtsalt üli-
agar või sai tema liigutusest valesti aru. Kui tüdruk
käe šerifi poole sirutas, haaras korralvur tal ümbert
kinni, surus käed külgedele ja tõstis neiu üles. Evie
karjatas.

Quinn viskus Evie poole, kuid šerif oli kärmem. Ta
virutas põlvega Quinnile kõhtu ja lõi küünarnukiga tema
õla pihta. Quinn prantsatas maha. Evie hullus. Ta rabe-
les raevukalt vangistaja haardes, tagus meest jalgadega
ning karjus. Asjata. Ta ei suutnud end vabaks rabelda
ega Quinni aidata.